

X Ne saapuivat jälleen jättämään hyvästit kuten joka vuosi toisilleen uskolliset lipuivat ääneti tummenevan illan hiljaisessa tyyneydessä jättivät vanan vastarannan kajoön viipyillen, välillä paikallaan käänsivät suunnan takaisin nämä uljaat valkoiset lähtivät toiseen kesään palatakseen kun on aika uusi kevät luonnon kierrossa vielä syntymätön XI minun on pakko oppia anteeksianto itselleni silloin kun en yllä aina, kun en jaksa minun on osattava ymmärtää kun käteni eivät tunne jalkani eivät pysty unohtaa nuoruuden kaikkivoipaisuus hoitaa elämän mustelmat XII Aamu virittyi päivään kevyen kuuran peittäessä maisemaa Hiljainen pikkupakkasen pyrähdys oli käynyt antamassa näytteen tulevasta Aurinko yrittää sitkeästi antaa lämpöään Matka on pitkä ja maahan yltää vain hento lämpö Helteet ovat vaihtuneet tulen räiskeeseen uunissa ja kasvien runsaudensarvet antavat viimeisiä värejään luopuessaan kasvuvoimastaan Kukat menevät nukkumaan talviunta Koski juoksuttaa ilmaan usvaa antaessaan lämpöään pakkaspojille Ei kesä hyvästele, se vilkuttaa ja lähtee hakemaan voimia uuteen kevääseen XIII Kurjet lähestyivät minua suurin niistä viesti minulle he halusivat minut mukaansa ei vielä, olen niin nuori samassa heräsin kerroin sinulle uneni sinä nauroit vuosikymmenien jälkeen, joka syksy katselen kurkiauroja vielä tulee se syksy jolloin lähdän mukaan kiidän ilmoja heidän kanssaan mutta nousen vielä korkeammalle hyvästelen saattajat, kukaan ei tiedä kukaan ei naura totuuttani ja minä olen vapaa kunnes herään ja odotan uutta lentoa XIV Niin paljon sääntöjä ja kieltoja niin paljon ennakkoluuloja ja ahneutta negatiivisten ajatusten mustia tornadoja suuri sydän joutuu ahtauteen kaikkien rajoitteiden vangiksi onnellisuus ja ilo tallatuksi ystävyys muutettu ylemmyydeksi onnistumiset ostettuina pahveina pois lähtee pieni sydän kasvamaan takaisin entiseen rupiset haavat hoitamaan kiittämään muita mustista mielistä ajattelemattomuuden alusvaatteista heikkojen pienistä petoksista omaa varjoaan pelkäsivät totuuden muuttuessa maun mukaan kuin ruokalista roviolla paloi heikkona aitous kyti tummana itsetunto ei jaksanut enää pieneksi pakotettu suuri sydän lähti elämästä lomalle, kääntyi pientä polkua takaisin kotiin Elämän on minun ja käsissäni. Miksi annan sitä pois, valutan tyhjään ja turhaan Joko tämä läksyni on opittu Joko voin laskeutua tuuliselta taivaalta ilmapirtojen hurjasta pyörteestä korkeudesta jossa voi nähdä paljon ja kauas vai saanko mennä tyyneen ja maistella hetken keveyttä aistia vapauden virrat